

[Nauerby]

tuation, som den er, og den er jo ikke blevet mere lys de sidste dage.

Det er svært at få lavet beskæftigelse. Jeg vil godt citere fra et brev, som er sendt til en arbejdsformidling, hvori en medarbejder, som har været ansat én dag på en virksomhed, skriver:

»Det er lige for at lade jer vide, at jeg ikke kommer mere, for jeg har regnet ud, at jeg får ca. 350 kr. mindre udbetalt dér, end jeg får i understøttelse, og det har jeg ikke råd til.«

Det forstår jeg vældig godt at vedkommende arbejder ikke har råd til. Det er sådan nogle ting, man skal prøve at diskutere lidt mere, inden man begynder at lave sådan nogle små kosmetiske ændringer, som man laver her.

Arbejdsministeren nævnte også, at dårligt tilrettelagt arbejde giver statstilskud. Dér må man vel nok sige, at i det øjeblik man havde den anden sats for arbejdsløshedsunderstøttelsen, så ville arbejderne nok ikke acceptere, at man lavede disse statstilskud på grund af for dårligt tilrettelagt arbejde. Jeg tror nok, at der var nogle ting, man virkelig kunne komme frem til.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg ved ikke, om jeg skal takke arbejdsministeren for, at han så udførligt redegjorde for, at det skyldes forhandlinger med en lang række organisationer, at dette lovforslag først er fremsat flere måneder efter, at det egentlig var bebudet. Det forekommer måske lidt mærkeligt, når alle jo ved, at det skyldes uenighed mellem regeringspartierne om, hvordan dette lovforslag skulle udformes, at man ikke har fået dette forslag for nu, og at man har fået det på et så sent tidspunkt, at landsarbejdsnævnets holdning ikke har kunnet forelægges for folketingets medlemmer, inden vi havde denne førstebehandling.

Det virker, som om regeringen her kommer med et forslag, som skal medføre besparelser på 250 mill. kr. om året, uden at der egentlig er noget hold i det, uden at man egentlig kan dokumentere, hvordan disse besparelser skal fremkomme. Det virker, som om man har siddet og arbejdet, ikke på den måde, at man har sagt: hvad skal vi nu gøre, og derefter har fundet ud af, hvad besparelsen så blev. Nej, det virker snarere, som om

man har fastlagt en ramme, og så har man prøvet på at fylde noget ind i denne ramme.

Så troede ministeren, at jeg mener, at arbejdsløshedsforsikringen skal betale varmeudgifter eller termostater, eller hvad det nu kan være. Det har jeg ikke sagt. Det er ikke et spørgsmål om, at virksomhederne skal betale varmeudgifter eller skal betale termostaterne, men det er et spørgsmål om, hvad virksomhederne skal betale for medarbejdere, der er afskediget med lovligt varsel. I virkeligheden er det jo et udtryk for en virksomhedsskat, for med dette forslag vælter man nogle forsikringsudgifter over på virksomhederne og siger: dem kan I nu betale.

Så var ministeren inde på, hvor god han var med hensyn til spørgsmålet om forhøjelse af grænsen fra 1.000 til 5.000 medlemmer for statsanerkendelse af arbejdsløsheds-kasser, og sagde, at han endda have måttet gå imod lønmodtagerorganisationerne og Dansk Arbejdsgiverforening, der ønskede grænsen fastsat til 10.000, og jeg må sige, at arbejdsministeren virkelig gjorde, hvad han kunne for at forsvare Dansk Arbejdsgiverforenings synspunkter. Jeg tror nu egentlig nok, at Arbejdsgiverforeningen godt selv kan klare at forsvare sine synspunkter. Men jeg kan ikke lade være med at more mig over, at rollerne ligesom er vendt om under denne debat. I dag er det arbejdsministeren, der forsvare Dansk Arbejdsgiverforening og bebrejder mig, at jeg ikke gør det, mens det normalt plejer at være sådan, at arbejdsministeren bruger enhver anledning til at fortælle mig, at jeg er Dansk Arbejdsgiverforenings forlængede arm her på folketingets talerstol.

Men det, det drejer sig om, er, at man vil tvinge en hel del kasser til at gå sammen med nogle, de ikke har lyst til, man vil begrænse det enkelte menneskes frie ret til at afgøre, hvilken arbejdsløshedskasse det vil være medlem af. Det synes jeg er forkert. At gøre det vil være et skridt på vejen henimod én samlet arbejdsløshedskasse.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt de supplerende dagpengeregler rammer kvinderne. Selvfølgelig rammer de kvinderne, for vi ved, at det i dag er kvinderne, der arbejder på deltid. Arbejdsministeren sagde, at kvinderne er en marginalgruppe, fordi de arbejder på deltid, og at de dermed er med til at ødelægge de kollektive overenskomster. Det er på sin vis ikke særlig interessant, for det